

A black and white portrait of a man with a shaved head and a goatee. He has several tattoos: a large one on his right shoulder depicting a figure, another on his left shoulder depicting a woman's face, and a large one on his right forearm. He is looking directly at the camera with a serious expression.

VÄKIVALLAN
PERINTÖ

MIIKA NEHEMET

& SEPPO LAMPELA

JOHNNY
Kniga

VÄKIVALLAN
PERINTÖ

MIIKA
MEHMET

MIIKA MERZAN MEHMET
& SEPPO LAMPELA

JOHNNY
Kniga

Copyright © Seppo Lampela ja Miika Mehmet 2020
Graafinen suunnittelu Maria Mitrunen | Taitan

Johnny Kniga Kustannus,
imprint of Werner Söderström Corporation,
PL 2159, 00101 Helsinki

ISBN 978-951-0-45330-8

Painettu EU:ssa.

Asianomaisten suojelemiseksi olemme muuttaneet
tai jättäneet pois henkilöiden ja paikkojen nimiä.

Ymmärrätte vielä.

Omistettu lapsillemme
Nykyisille ja tuleville

**I
PAHA SAAPUU
PORTIN TAA**

TERVETULOA

Kämppä näyttää selliltä.

Sänky ja teeveetasona toimiva porrasjakkara. Valkoisilla seinillä teippijälkiä entiseltä asukkaalta. Seinällä yksi juliste, Ivan Drago Rocky nelosesta. Ivan katsoo minua toinen silmä mustana, hikisenä ja ihan saatanan vihaisena. Irvistys paljastaa mustat hammassuojat.

Enempää en ole jaksanut sisustaa.

Jalassani on valvontapanta ja kotiintuloaika on tarkalleen kello yhdeksältä illalla. Valvontapartio vahtii mua GPS:llä, kusettaa purkkiin ja puhalluttaa satunnaisesti. Mistä tahansa pikkurikkeestä seuraa reissu takaisin isoon taloon.

Luonani käy lähinnä vain Nikki. On rikos ihmisyyttä vastaan päästää niin kaunis olento tällaiseen kämppään. Ensimmäisellä kerralla kaunotar pinnisteli hetken kunnes keksi kehua mun kukkakuvioituja pussilakanoita.

Nikki. Mun koulukaveri ravintolakoulusta ja ensimmäinen oikea ystävä vapaudessa.

Cappuccinon värinen pocahontas on hengailnut kanssani vapaa-aikana ja silloin tällöin katsellut kanssani leffaa sängyltä loikoillen. Me opiskellaan ja treenataan yhdessä frendipohjalta.

Sehän tässä vituttaakin. Mä olen lipsahtanut juuri siihen demoniseen tilanteeseen, missä unelmieni nainen hehkuttaa kuinka hyviä *frendejä* me ollaan. Siinä lokerossa mä nyt kidun kaikkien muiden pastorien ja homojen kanssa. Mun kanssa kun voi puhua ihan mistä tahansa. Ettäs tiedät.

Eiliseen asti kelasin ettei mulla olisi pelimerkkejä mihinkään muuhun. Perseaukinen linnakundi kun ei ole kuuminta valuuttaa täysjärkisillä naismarkkinoilla. Eikä Nikki ole mikään vankilabändäri vaan tummaihoisen elovenatyttö ja seksuaalisen tasa-arvon puolestapuhuja. Ajattelin sen lopulta avioituvan jonkun opporikkaan ohjelmistopäällikön kanssa ja mun heittävän kilttinä poikana hääparin päälle eettisesti kasvatettuja hampunsiemeniä.

Normaali leffailta lähti kuitenkin lapasesta.

Nikki tuli meille ja keitin teetä. Löhöiltiin sängyllä karkkeja mussuttaen ja kommentoimme elokuvaa. Nikki tapansa mukaan silitteli kaljuani. Kun huomaamatta liimauduimme toisiimme ja aloimme rakastelemaan vaatteet päällä. Syviä kielisuudelmia kädet toisen paidan alla. Leffakarkit ropisivat pitkin lattiaa.

Löysin myöhemmin yhden mun kyljestä.

Ei aavistustakaan kauan me painittiin mutta havahduin takaisin todellisuuteen kun Nikki töni mut päältään pois ja lähti ulos takki kainalossa ja ovet paukkuen. Eikä sen jälkeen ole vastannut puheluihin tai viesteihin.

Olen kokeillut useasti.

Pakkaan kamojani, aion hakata salilla säkkiä. Runnon treenikamoja kassiin kuin treeni olisi jo käynnissä. Todennäköisesti hakkaan autistina pelkkää vasenta suoraa kunnes turhautuminen laantuu.

Ovikello soi. Se on Nikki pukeutuneena suureen huppariin, kädet ovat syvällä kengurutaskussa. Nikki katsoo minua silmiin syvältä hupun sisältä. Yritän ymmärtää naisen ilmettä.

Pällistelen takaisin monttu auki, käsi ovenkahvalle jähmettyen kunnes tajuan päästää sen sisään. Nikki purjehtii keskelle kämppää ja pyörähtää ympäri.

Sen olemus täyttää koko huoneen.

– Miika. Mitä eilen kävi?

Kohotan olkiani. Hyvä kysymys.

Sormet ovat jäässä. Niin käy aina kovissa paikoissa. Ei ne ennen näin jäässä ole olleet.

– Mä rakastan sua. Mä olen rakastanut sua siitä asti, kun keuhit mun hymyä.

Nikki väistää katsetta ja puhuu hupun sisään.

– Se on eppinen. Maailman isoin hymy.

Kohottaa hieman toista olkaansa ja keinuu paikallaan.

– Mihin ihmeeseen sä rynnit eilen, saan lopulta änkytettyä.

Jumalatar heilauttaa kättään ilmassa ja istahtaa huokaisten sängylle. Tunto palailee sormiini. Nikki tutkii mustaksi lakattuja kynsiään niin kuin jokin asia olisi niistä kiinni.

Nostaa lopulta katseensa.

– Mä säikähdin. Anteeksi. Mä vaan jotenkin havahduin todellisuuteen käsi sun housuissa ja säikähdin. Mä menin suoraan himaan enkä ole nukkunut yhtään. Mä mietin meitä koko yön.

Aivan sitä samaa olen tässä itsekkin miettinyt.

– Mietin kuinka oikealta se kaikki tuntui ja kuinka hölmö olen ollut, kun en ole huomannut sitä aiemmin. Mäkin rakastan sua. Mä rakastan olla sun kanssa ja mä rakastan silittää sua, Nikki jatkaa ja ottaa kasvoni käsiinsä ja katsoo silmiini. En saa sanaa suustani.

Silmät tuikkivat.

– Mitä me nyt tehdään?

Irrotan kädet kasvoiltani ja astahdan taaksepäin.

Huokaisen.

– Hei mä olen rikollinen ja linnakundi. Kyllä sä tiedät että mulla on panta jalassa.

Nikki keskeyttää mut melkein hätäillen.

– Mä tiedän sen eikä se haittaa! Kyllä minä näen, minkälainen mies sä oikeasti olet.

Pudistan päätäni.

- Niin... Mä tiedän, ettei sua nappaa mutta ennemmin ker-
ron itse kuin että saat kuulla muualta.

- Mitä muka?

- Mä olen tehnyt hirveitä asioita. Jos sä tietäisit ne, sä et olis
täällä. Sä et edes puhuis mulle. Sä et kuis mun suuntaan, vaikka
mua pistäisi meduusa.

Nikki ottaa mua kädestä kiinni ja vetää viereensä sängylle is-
tumaan. Istumme hetken hiljaa ja Nikki silittää kämmenselkääni
sitä välillä suudellen.

- Kerro mulle. Kerro mulle kaikki.

Puristan tytön kättä hieman.

Yskäisen.

- Okei. Se alkoi kahdesta ekstaasinapista.

NADIA

Huoran suurella sängyllä makaa kyljellään hysteerisenä itkevä mies Alepan muovipussi pään yli vyöllä sidottuna. Pussi pullistuu ja kutistuu katkonaisen haukkomisen tahdissa. Läpsin miestä päähän avokämmenellä. Nahkavyö kiristää kurkkua, siltä loppuu ilma ihan just.

Nadia itkee täristen selkä seinää vasten. Kaunis, pitkä blondi paikalleen jähmettyneenä. Neljä venäläistä huutaa käskyjä kohti naista ja muovipussia. Sängyllä kirkuva Alepakassi ei ymmärrä kieltä mutta tajuaa varmasti kupletin juonen.

Asunto on halvasti mutta siististi kalustettu yksiö. Sellainen, josta löytyy yöpöydältä liukuvoidetta ja käsipapereita. Vetolaatikoiden piilossa ovat sitten ne tuhmemmat aineet ja lelut.

Huoneessa haisee kortsu.

Naisen poski punoittaa, myös sille on selitetty tilanne.

Nadian avatessa ovea revimme sen auki ja asetuimme taloksi. Odoteltiin siinä poka saapuvaksi. Tämän ajan nainen vielä käyttäytyi asiallisesti. Ei se kuitenkaan pistänyt kahvia tippumaan.

Se on kolmekymppinen ja ikäänsä nähden kokenut. Nähnyt vehkeet ja pensselit, hallitsee tilanteen. On jo oppinut miten käyttäytyä kun isot pojat tulevat käymään.

Kiljuminen alkoi vasta kun pahaa-aavistamaton parittaja saapui paikalle. Heti sisään astuessaan se sai palleaansa timakan alakoukun ja ostokassin päähänsä. Nadia huusi siihen asti kunnes yksi venäläisistä hiljensi tytön.

Nadia uskoi ensimmäisellä kerralla. Kaikki eivät usko.

Annan muovipussille pari napakkaa avokämmentä.

Kuin läpsisi joulukinkkua. Rätisevät mäsähdykset peittävät vaimean mölinän.

Kärsimättömät venäläiset hoputtavat hoitamaan homman loppuun. Äänenpainot kuullessaan tukehtuva muovipussi alkaa täristä horkassa. Revin miehen istumaan sängyn reunalle ja riisun yön.

Muovipussista ilmestyy violetti naama ja kauhusta pyöreät silmät. Liikemies huohottaa tukka sekaisin ja hikihelmet otsalla. Poskipää on punainen ja turvonnut.

Katson henkensä puolesta pelkäävän miehen silmiin.

– Kyllä sä tiedät miksi me ollaan täällä.

Pussi takaisin päähän ja vyötä tiukalle. Tönnin, lyön ja potkin miehen takaisin kyljelleen sängylle.

Käsken Nadiaa pakkaamaan.

Pussitettu välittäjä kauppaasi tyttöjä meidän alueella ja me tulimme kertomaan sen henkilökohtaisesti. Tollopetteri yritti tehdä tienestiä tuosta vaan ihan väärässä paikassa.

Olisi ottanut asioista selvää niin ei taas menisi hyvä muovipussi hukkaan.

Venäläiset jakelevat iskuja Alepan logoa keuhkojensa pohjasta imevälle parittajalle. Mulla on nähtävästi vielä paljon opittavaa kidutuksesta. Muovi estää veren roiskumisen, värjäytyy silti sisäpuolelta.

Tietysti sankari paljastaa rahakätkönsä. Kukaan ei elä pitkään rikkaana ja terveenä puuhaillessaan väärillä tonteilla. Tietäisitpä kuinka moni sellaista yrittää.

Muovipussi yökkäilee.

Komejo! Komejo komejo komejo!

Yksi venäläisistä rymistelee komeron piilosta rahat esiin. Hyllylevyt ja vaatteet lentelevät huoneen puolelle. Riisun Vuoden yrittäjältä muovipussin ja yön.

Verkkarimies kurlaa ja pärskii veristä sylkeä lattialla. Kaulakiluttimet heiluvat edestakaisin. Kuola ja veri tahraavat räsymaton.

Rapusta kuuluu liikettä ja puheensorinaa. Itku ja huuto on hälyttänyt naapurit paikalle. Yksi venäläisistä komentaa naisen liikkeelle. Nadialla on meikit pitkin naamaa. Heittelemme kaa-peista kamoja jotka hän kahmii lattialla kontaten. Venäläisten hoputtaessa Nadia työntää satunnaisia riepua vaaleanpunaiseen matkalaukkuun.

Virkavalta on varmasti jo matkalla. Nyt ulos ovesta.

Oven ulkopuolelle on kerääntynyt uteliaiden ja huolestuneiden naapurien lauma. Työnnyimme joukon läpi pitkin rappukäytävää ja mulkoilemme siviilejä väistämään. Moni katsoo takaisin mutta kukaan ei tietenkään tee mitään. Juoksemme portaat alas, Nadian matkalaukun rytmikäs kolina rikkoo hiljaisuuden perässämme.

Munaravia rapusta autolle, seurakunta sisään ja talle pohjaan. Nadia likistyy takapenkillä satakiloisten venäläisten väliin. Parin korttelin päässä vastaan tulee mustamaija, hidastamme vauhtia. Ei käänny takaisin.

Nilkka uudestaan suoraksi ja kaupungista ulos.

Moottoritiellä tunnelma rauhoittuu. Nadia nyyhkii hiljaa täyteen pakatulla takapenkillä. Venäläiset pistävät tupakaksi.

Parittajien kanssa joutuu aina hankaluuksiin ja ihmiskauppa on kova laji. Pääset asioimaan varmasti härseimmän paskakin kanssa. Itseni lasken toki samaan porukkaan – paitsi että mulla on sentään rajani.

Olen törmännyt galaksin kokoiisiin mulkeroihin.

Näitä malleiksi länteen lähteneitä kohdellaan kuin teuraseläimiä. Todellisuus ei ihan vastaa unelmia, kun tytöt koukutaan aineisiin ja hakataan kuuliaisiksi. Jotkut hölmöt yrittävät paeta. Niistä tehdään muille esimerkki.

Kohteen parkkipaikalla odottaa roteva kaljupää mustassa poolopaidassa. Kaulassa perussetti kultakoruja. Lastaamme

kamat takakontista miehen viereen ja käyn kipsisemassa Nadian takapenkiltä. Venäläiset kiikuttavat vastahakoisesti kävelevän tytön poolopaidan luo. Toverini pakkautuvat saman tien takaisin autoon.

On tässä muutakin tekemistä kuin karräillä huoria paikasta toiseen.

Viittaaan kaljupäätä merkitsevästi apaattiselle Nadialle. Nainen katsoo takaisin jo kuivunein silmin. Se kyllä tietää rutiinin.

Uusi omistaja osoittaa matkalaukkua.

– Ota tavarasi ja tule, se sanoo.

PUM, PUM, POW!

Hakkaan nyrkilläni putkan metalliovea. Olen tehnyt sitä jo jonkin aikaa. Ajantajuni on kadonnut mutta nälkä vihjaa aamiaisesta. Putkan seiniin on raaputettu suomalaisten naisten ja virolaisten miesten nimiä.

Viimein oven avaa vanhempi virkapukuinen konstaapeli, nuorempi siilitukka on kurkkimassa heti olan takana. Molemmilla ilme joka kehottaa ottamaan nyt hyvin rauhallisesti.

Astun taaksepäin ja annan miehille tilaa.

– Mitä se Mehmet täällä oikein kolistelee? Meillä on täällä kaikki kopit täynnä ja hirveä härdelli, notta nyt sais olla tärkeämpääkin asiaa, vanhempi konsta kivahtaa.

Nostan leukaa.

– Siitä mä halusin just puhua. Päästäkää mun ystävät pois niin mä kerron kuka ampui.

Kytät katselevat toisiaan. Molemmat vaaleita ja raamikkaita. Vanhempi konsta puistelee päätään.

– Sieltä ei pari ukkoa ole kuule lähdössä yhtään mihinkään. Löytyi aika pitkää syntilistaa niiltä pojilta. Meitä tuijottaa kopeista koko Alibin vuosikerta.

Korotan ääntäni.

– Se on niiden oma asia, mutta siellä on myös ihan työssäkäyviä ja perheellisiä ihmisiä! Ne eivät ole tehneet kenellekään mitään.

– Aivan koko sakki saa nyt odottaa Keskusrikospoliisia. Kerrotaan terveiset että kuulevat sua ensimmäisenä, kyttä toteaa isäntänä.

Virkapukujen poistuttua istahdan keltaiselle muovitetulle patjalle ja nojaan takaraivoni seinään.

• • •

Katselin rauhassa telkkaria tyttöystäväni luona, kun ikkunan alta kuului huutoja ja vislauksia. Kampesin tyttöni kainalosta ikkunalle tähystämään hämää. Hessu ja Tsöge viittoilivat mua alas. Kaksi isoa leimattua kaljupäätä verkkareissa. T-paidat mainostivat voimailusaleja. Vieressä Hessun auto valmiiksi käynnissä ja ovet auki. Ei kai siinä. Muisku muidulle ja menoksi, se tiesi mun olevan kiireinen mies.

Hyppäsin farkun takapenkille kaljakorin viereen ja heti kätellyssä Tsöge heitti pelkääjän paikalta syliini ison pussukan. Hessu painoi kaasua.

Kääntelin pakkausta käsissäni. Sisällä oli vaaleanpunaisia panoita.

– Mitäs tässä on? Ja minne me mennään?

Tsöge katsoi olkansa yli ja virnisti. Kultahammas kimalsi.

– Ne on eemeleitä. Me lähdetään myymään ne.

Moottoritielle ja kaupungin vaihto. Matkalla kyselin ostajasta, kuulemma tuttu mutkan kautta.

Uuden asiakkaan serkku Bengt oli meidän hyvä frendi. Lyhytkasvuinen, laiha kaljupää atooppisella iholla ja ilman kulmakarvoja. Olimme istuneet kundin kämpillä kerran tai pari. Siellä järjestettiin hyviä bileitä, viikonloppuisin sauna oli kovassa käytössä. Uusi asiakas asui Bengtin naapurissa.

Istuimme bonginkatkuisessa olohuoneessa tekemässä kauppia. Bengtin serkku Jens oli innoissaan. En pitänyt pitkätukkaa tekijämiehenä, kaaleppi tuntui lähinnä ratsastavan serkkunsa nimellä. Siitä huolimatta Jensin mukaan kysyntä oli kulmilla huipussaan, pilsut menisivät kaupaksi suit sait sukkelaan. Yllätyimme

kun hippi halusi ottaa myyntiin koko satsin. Sillä määrällä saisi koko kaupungin rakastumaan kahdesti.

Kaikki velaksi, kuinkas muuten.

• • •

Putkan ovi kolisee ja aukeaa. Ovella patsastelee uusi poliisi, aiempia rennompi kaveri. Vuoro lienee vaihtunut. Nojailee hetken ovenpieleen avaimia renkaassa pyöritellen.

Tuoreen oloinen konstaapeli vaikuttaa uteliaalta. On näemmä tutustunut keissiin.

Jepari käskee lähtemään mukaansa. KRP:n mies on saapunut paikalle.

Kuulusteluhuoneessa tukeva siviilipukuinen dekkari viittoo istumaan vapaaseen tuoliin. Mursuviiksinen rillipää selailee paperinivaskaa vaikka on varmasti lukenut sen jo. Istun tuoliin ilmeettömänä.

Columbo katsoo paperien yli.

– Miika Mehmet... Jassoo. Pyörit näemmä värikkäässä porukassa. Aikamoista ryhmää kaikki putkat täynnä. Ja täällä on monta putkaa.

Katson takaisin tuohtuneena.

– Niin koska siellä on iso lauma tyyppejä jotka ei liity asiaan mitenkään. Päätitte sitten pidättää kokonaiset bileet.

– Me pidätetään Mehmet koko bileet just silloin kun naapurissa on kaverin jalat ammuttu jauhelihaksi. Huhut kertovat vielä sun olevan nykyään veljeskunnan miehiä. Mikäs päänäpistö se oli?

Olen hiljaa. En edes itse tiedä vastausta. Siihen ei liittynyt mitään draamaa tai seremoniaa. Yhtenä aamuna vain heräsin veljeskunnan värit päälläni. Eivätkä värit liity tähän keissiin mitenkään.

Tämä paska tässä on velanperintää. Minä olen velanperijä. Maksakaa saatana piuhanne niin pysytte terveenä.

Älkää vittuilko mulle.

Jensin oli sitten pakko vittuilla mulle.

• • •

Me odotettiin kohtuullinen aika ja alettiin kyselemään Jensiltä rahoja. Eipä yllättäen kuulunut. Siellä rivarissa ravattiin sen seitsemän kertaa ja aina sillä oli joku nistien valhepakasta sokkona nostettu selitys. Ajan mittaan vierailuissa alkoi olla jo tiukempi sävy. Huumeista eikä rahoista tietoaakaan ja jätkä senkun selitteli. Jens kuitenkin nojasi nimeensä ja omaan kaveriporukkaansa vaikkei kumpikaan liittynyt asiaan jumalauta mitenkään. Lässyn lää.

Samaa peruspaskaa mitä jokainen torpedo kuulee.

Olimme tyytymättömiä mutta teimme silti taas lähtöä. Ilmi selvästi olisi oman palaverin paikka ja Bengtiä piti infota asioiden tilasta. Mulkoilin vielä Jensiä matkalla ulos. Jens mulkoili takaisin. Niin kuin sillä olisi ollut varaa ylimielisyyteen.

– Haista kuule sinä Miika pitkä vittu, se huusi vielä oven sulkeutuessa.

• • •

Istun hiljaa kuulusteluhuoneen tuolissa ja katselen kyttää turpa ummassa. Pöydällä välissämme on paperien ja mappien lisäksi videokamera ja katkaistu haulikko. Ei dekkari oikeastaan mitään vastausta odotakaan, puhuu lähinnä itselleen.

– Niin, ei kai teitä voi oikeastaan syyttääkään kun jokainen iltapäivälehdessä numero on tyyliin prosenttjengimainos ja telkkarikin täynnä nahkaliivejä. Teistä tehdään kovaa vauhtia julkkiksia koko sakista. Robin Hoodeja ja tosielämän sankareita.

Liivijengin torpedo. Se, joka kutsutaan paikalle, kun tarvitaan kunnon pelote.

Vaikka sellainen, joka päiväaikaan on kamppailu-urheilija ja muuttuu illan pimetessä säännöistä vapaaksi taistelukoneeksi.

Sellainen oli Miika Mehmet, isänsä poika.

Myös isä-Alin historia on väkivaltainen, Kyproksen sisällissodan leimaama.

Nyt Miika Mehmet kertoo väkivallan ja päihteiden hallitsemasta rikollismaailmasta ja myös siitä, miten siitä päästään eroon.

Sota on viimeinkin ohi.

SEPPO LAMPELA tunnetaan paremmin artistinimillään Steen1 ja Kale. Hän on aiemmin julkaissut yhden romaanin.

MIIKA MEHMET työskentelee nykyään väkivallan tekijöiden auttamiseen keskittyneessä Aggredissa.

Kansi: Maria Mitrunen

Kuvat: Sammy Hämäläinen